

en hjælpende Haand til de ulykkelige og derved hindre dem i at falde. Og altsaa ikke straffe dem. Det er denne Opfattelse af Mennesket og de smaa og lidende i Samfundet, der har bragt ham paa den Tanke, at Kvinden vilde være en mægtig Hjælp til Arbejdet i Fattigvæsenet, Plejestiftelser og Fængsler; det er denne Tanke, der har ledet ham til at udnævne mig til Medlem af Fattigdirektionen, og de belgiske Kvinder og de moralsk og fysisk lidende bør bede om at beholde en Minister, der har en saadan Forstaaelse af Nøden og af, hvorledes den skal afhjælpes, som Jules Le Jeune.

Efter nu at være traadt ind i min Virksomhed den 6. Juni og valgt til Formand af mine Kolleger i Fattigdirektionen i Monceau har jeg allerede ved mit første Møde erfaret det som en bydende Nødvendighed, at der er Kvinder i Fattigvæsenet. Jeg har set, hvilken uhyre Hjælp det vil være i delikate Spørgsmaal om unge Kvinder, hvem det ligefrem er en Forbrydelse ikke at forstaa. Jeg tror nu ogsaa, at Kvinderne vil være mere hæderlige, at ikke slige Historier vil ske som f. Eks. i Paris, hvor man stjal af de Fattiges Kasse og foretrak unge, smukke Piger for andre Kvinder. Jeg tror, at Kvinderne vil gøre deres Pligt med stor Takt.

Jeg vil nu nedskrive nogle af de Ord, som jeg henvendte til mine Kollegaer, da jeg tiltraadte mit Embede, og hvori jeg formoder, at alle Kvinder er enige med mig:

„Jeg takker Dem, mine Herrer, for den Tillid, De har vist mig ved at vælge mig. Idet jeg har søgt den Ære at samarbejde med Dem i Fattigvæsenet, skønt aldrig nogen Kvinde her i Belgien før har været kaldet til denne Funktion, saa tør jeg nok sige, at det ikke er af Stolthed eller Hovmod, men derimod af en dyb Medlidenhed med de Fattige og i fuld Overbevisning om, at Kvinden har sin Plads i Fattigvæsenet, Administration, Plejestiftelser og Fængsler. Jeg er kun kommen her for at hævde og arbejde for de besiddelsesløses Ret, og jeg vil sige Dem, at jeg vil med Lidenskab forsvare deres hellige Sag og søge at opfylde min Pligt til det yderste uden at tage Hensyn til personlige Meninger; ja, selv Kommunens Interesse vil for mig forsvinde for Interessen for de Fattige.“

Jeg er desuden, mine Herrer! fuldt overbevist om, at De tænker som jeg, saa der i vort Samarbejde kan bevares et gensidigt hjerteligt Forhold, Agtelse og Tillid, saa vi alle kan gøre os værdige til den Ærespost, der er os betroet.“

Og nu, kære Frue! blot nogle Ord for at slutte. Med Hensyn til Kvindeforeningen „La Ligue des femmes“ i Belgien, saa har jeg ikke været Medlem af den. Jeg tror nemlig ikke, jeg havde kunnet gavne min Sag saa meget, hvis jeg havde været det; heller ikke er jeg enig med dens Program, i det mindste ikke nu.

Ganske vist anser jeg Kvindens underordnede Stilling som en Uretfærdighed og hendes Umyndighed i højeste Grad krænkende, men senere — senere — nu vil vi kun tænke paa dem, der er mere ulykkelige end vi. Paa hvilken Maade? vil De spørge. Oh, paa mange forskellige Maader og ad mange forskellige Veje. En af de mest virksomme, over alt at prædike om de Goder, som vil fremkomme ved Gensidighed. Vil

Deres Blads Spalter staa mig aabne, saa vil jeg snart igen skrive mere herom.

Modtag min hjerteligste Hilsen og Sympathi.

Alice Bron.

Monceau, den 12. Juni 1893.

En Tale

af Frk. Helene Berg.

Naar man taler om faldne Kvinder, da tænker man som oftest kun paa de lavere Samfundsklasser, og Folk er villige til at indrømme, at der er megen Usædelighed blandt Tjenestepiger, Fabrikspiger og desl. Men Ulykken er, at den sædelige Fordærvelse trænger langt højere op, ja, at i Virkeligheden Usædeligheden som en Pestsmitte har gennemsyret hele vort Folk. Endnu er der mange Kvinder, der intet vil vide derom, der afviser al Tale om disse Forhold som noget, der ikke angaar dem, og som de ikke vil kende; men ingen har Ret til at være uvidende om noget, der saaledes ødelægger hele Folket. Thi vort Samfund kan med Rette lignes ved en kalket Grav. Uden paa ser det meget pænt ud; men af og til indtræffer der en Begivenhed, hvorved der lettes lidt paa Stenen, og saa staar der en Stank af Raaddenskab ud der fra, saa man maa faa ondt ved det. De „faldne Kvinder“ tilbringer deres Tid med at jage efter Mænd; men hvor mange unge Piger af de saa kaldte bedre Klasser er der ikke, som i Virkeligheden gør det samme, hvis hele Væsen, Samtale, Klædedragt viser, at de er som Blomster, hvis Opgave kun er at sidde paa en Stilk og tage sig ud, for at nogen skal faa Lyst til at plukke dem. Og Ansvar for Kvinderne af de bedre Klasser er langt større, fordi de er voksede op under anderledes beskyttede Forhold; thi hvor mange Piger af Arbejderklassen er der ikke, der er bleven ødelagte allerede som Børn? Forfærdende mange! Naar man rigtigt faar et Indblik i, hvor udbredt Fordærvelsen er, kunde man fristes til at tabe Modet, thi Kampen er saa ulige. For hver en, der vil søge at redde de faldne, er der Hundreder, der vil drage dem dybere ned.

Ja, Kampen er ulige, og at den offentlige, lovbeskyttede Prostitution er en stor Hindring for, at Kampen for Sædelighed kan vinde Fremgang, behøver næppe at paavises. Samfundets Moralfølelse slappes og sløves derved, og Masser af Mennesker bringes til at betragte Prostitutionen som en lovlig Næringsvej, saa god som enhver anden. Og de ulykkelige Piger, som er spærrede inde i Utugtshusene, lider mere og fører et elendigere Liv, end man vel kan tænke sig; de drikker næsten alle for at bedøve sig, og det gør dem endnu mere sløve og slappe, saa at de, trods al Elendigheden, mangler Kraft til at rejse sig — og samtidigt bliver Ydersiden, de pæne Klæder, Friheden for Arbejde, en Snare og Fristelse for mange fattige Piger, der ikke forstaa Elendigheden, som er inden for. — Tal. havde en Aften besøgt et Bordel og der truffet en ung Pige, der saa saa forunderlig ren og uskyldig ud, at Tal. straks følte sig tiltrukket af hende. Hun fik hende da hen i en Krog og spurgte hende, om hun ikke følte sig uilykkelig ved det Liv, hun førte. Jo, svarede Pigen, det var et rædsomt Liv, men hun saa ingen Ud-

vej til at komme fra det, for Værtinden slap hende aldrig af Syne og lod hende aldrig gaa alene ud. I det samme kaldte Værtinden paa Frk. B. og sagde, at nu maatte hun gaa. Hun maatte da føje sig, men prøvede dog først at tale til Værtinden om det frygtelige Ansvar, hun paadrog sig. Konen syntes højst forbavset over den Tale. Ansvar? Hvad mente Frk.? Var hun ikke som en Moder for disse Børn? Gav hun dem ikke god Mad, gode Klæder og alt, hvad de behøvede? Hvad skulde der blive af dem, hvis hun ikke sørgede for dem? Saa maatte de jo arbejde og have det ondt. Desuden var hun en god Kristen; hun gik jævnlige i Kirke og tog ogsaa undertiden Pigerne med sig. Nej, hun havde intet Ansvar. Hun gjorde, hvad hun skulde, og passede sin Næringsvej. — Er det ikke Lovens Skyld, at Folk kan tænke og tale saaledes?

Og nu Mændene! De medbringer fra saadanne Steder baade aandelig og legemlig Smitte, som de fører med sig ud i Samfundet, og den Luft, der udgaar fra disse Huse, værner dem mere og mere til at se paa Kvinderne som lavere Skabninger, der ingen Værdi har i sig selv, men kun er skabte for deres Fornøjelse. Derfor er det just Kvinderne, der maa kæmpe mod denne Afskyelighed. — Hvad kan vi Kvinder da gøre? Hver enkelt af os maa være en levende Protest mod Lefteriet i hele sit Væsen, sin Handlemaade, Samtale, Klædedragt. Hun maa ikke leve for at behage Mændene, men for at behage Gud. Og saa kan hun give sit Navn, om ikke andet, til den gode Sag ved at træde ind i vor Forening. Der kan endnu komme bedre Tider, og de kan komme, før vi venter det. „Et Folk skal fødes paa en Dag“, siger Profeten. Men synes det for haabløst at vente paa det, saa maa vi trøste os med at arbejde for de enkelte Individuer.

Frk. B. talte derpaa om sit lille Redningshjem i Kaalundsgade 4, St., som hun indbød de tilstedeværende Kvinder til at besøge, og hvor Arbejdet ikke saa meget gælder dem, der allerede er dybt faldne, som dem, der endnu er paa Skraaplanen og staar Fare for at glide ned. Foruden de faste Beboere i Hjemmet kommer der jævnlige, især Søndag Aften, en Mængde unge Piger, saa mange, at Lokalet ikke kan rumme flere. Damerne indbyder disse Piger, ikke for at prædike for dem, men for at samtale med dem, og Pigerne synes glade for at komme der. Tal. sluttede med endnu en varm Opfordring til alle de tilstedeværende, der ikke allerede var Medlemmer af Foreningen, om at melde sig ind i den.

Efter Maanedstidningen.

Fredsmødet i Kolding,

som afholdtes Søndagen den 25. Juni, havde allerede om Lørdagen samlet en Del Delegerede. Koldingenserne modtog disse med stor Gæstfrihed, og efter at man havde spist til Middag paa Højskolehjemmet, stod en lang Række Vogne til Disposition for de Delegerede, for at de kunde foretage en Tur til Skamlingsbanken. I Solskin og en henrivende Luft, forfrisket under Kørselen af lidt Støvregn, besaa man da denne histori-